

Arrest

nr. 302 864 van 8 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. BLOMME in opvolging van advocaat D. DAGYARAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 27 december 2021 binnenkwam als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 28 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 18 december 2021 werden verzoekers vingerafdrukken afgenomen in Oostenrijk (Eurodac).

1.3. Op 31 januari 2022 weigerde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie verzoeker een voogd, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat hij 21,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.4. Op 5 juni 2023 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 5 juni 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 28/12/2021

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 03/05/2023 van 09u09 tot 12u55, in het bijzijn van een tolk die uw moedertaal, het Pashtou, machtig is. U werd gedurende het hele interview bijgestaan door uw advocaat, meester Ngenzebuhoro loco meester Dagyarar.

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in de vallei Swat, gelegen in de provincie Khyber Pakhtunkhwa in Pakistan. U bent een Pashtoun en soennitisch moslim. U liep school tot de tiende graad en ging ook naar de madrassa toen u jong was. Vier jaar voor uw vertrek verhuisde u met uw gezin naar Afghanistan, waar jullie settelden in het dorp Tsaw, gelegen in het district Nari in de provincie Kunar. Toen begon u te werken als schapenherder, waarbij u uw dieren elke dag meenam naar de bergen.

Drie of vier dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kwam u ongeveer 20 of 25 talibanleden tegen in de bergen toen u er was met uw schapen. Het was de eerste keer dat u er zoveel talibanleden samen zag zitten. U vermoedde dat ze plannen aan het smeden waren om de voormalige overheid of de Amerikaanse troepen aan te vallen. Toen ze u opmerkten, riepen ze dat u tot bij hen moest komen. Ze vermeldde de naam van uw vader om te tonen dat ze u herkenden. Ze zeiden dat u terug naar het dorp moest keren en dat u tegen niemand mocht zeggen dat u hen had gezien. Ze sloegen u in het gezicht.

U ging terug naar uw dorp en ging rechtstreeks naar de moskee om te bidden in de namiddag. U kwam de malik van het dorp tegen en vertelde hem wat er was gebeurd. U ging naar huis en vertelde uw vader ook wat er was gebeurd en dat u de malik hieromtrent had ingelicht. Uw vader vond dat u dit niet had mogen zeggen en zei dat uw leven in gevaar was. U mocht niet meer buitenkomen en uw oudste broer, E., moest uw werk met de schapen overnemen. Eén of twee dagen voor uw vertrek ontving uw vader 's nachts een dreigbrief van de taliban die aan u was geadresseerd. Hij vertelde dit aan uw gezin wanneer jullie samenzaten voor het avondeten. Na één of twee dagen ontvluchtte u Afghanistan.

U vertrok twee of drie dagen voor de val van Kabul en u bent ongeveer zes of zeven maanden onderweg geweest. U kwam op 27 december 2021 toe in België, waar u op 28 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek vroegen de taliban nog vaak waar u was. Drie maanden na uw vertrek verhuisden uw moeder, zus en jongste broer terug naar Pakistan. In die drie maanden werden uw oudste broer E., uw andere broer J. en uw vader gedood door de taliban. E. werd gedood in de bergen toen hij er was met uw schapen en J. en uw vader werden gedood buiten uw huis in Afghanistan. E. werd binnen de maand na de val van Kabul gedood en u kwam dit te weten voordat uw interview bij de DVZ plaatsvond. Uw vader en J. werden later gedood en u vernam dit toen u een jaar of negen maanden in België was.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara en twee dreigbrieven van de taliban. U liet tijdens het persoonlijk onderhoud tevens een foto zien van uw overleden broer J., alsook een foto van hem nadat hij werd geslagen in Iran.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U haalde tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u met geheugenproblemen kampt sinds de dood van uw broers en vader (NPO, p. 12, 17, 19, 21 & 22) . Er dient echter te worden opgemerkt dat dit een blote bewering betreft. U legde geen documenten voor die konden bewijzen dat u geheugenproblemen had, laat staan dat deze dermate ernstig waren dat ze zouden kunnen verklaren waarom u bepaalde herinneringen over vervolgingsfeiten niet kon ophalen of op een coherentie manier zou kunnen weergeven. Daarnaast liet u na om deze problemen in het begin van het persoonlijk onderhoud spontaan aan te halen, daar u werd gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het interview te doen en dit heeft u positief beantwoord (NPO, p. 3). Bovendien bleek uit het goede verloop van het interview niet dat deze geheugenproblemen van die mate waren dat steunmaatregelen zich opdrongen, aangezien u er weldegelijk in geslaagd bent de vragen te begrijpen, antwoorden te formuleren op deze vragen en herinneringen op te halen. Tenslotte moet ook worden opgemerkt dat er voldoende pauze werd voorzien om u de kans te geven om te rusten tijdens het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gedood te worden door de taliban omdat u hen in de bergen had gezien, u deze informatie deelde met de malik van uw dorp, de plannen van de taliban daardoor werden verstoord en u daarom bedreigd werd door de taliban.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas omwille van volgende pertinente redenen.

Vooreerst zijn de verklaringen die u aflegde over uw beslissing om de malik te informeren over de aanwezigheid van de taliban in de bergen niet geloofwaardig omwille van twee redenen.

Enerzijds is het weinig logisch dat u de malik inlichtte over de taliban zonder enig overleg met iemand anders. Voordat u de malik informeerde dat u de taliban had gezien in de bergen, hebt u met niemand overlegd (NPO, p. 9, 11, 12, 13, 14 & 15). Uw handelen waarbij u niet alleen de malik heb geïnformeerd over de activiteiten van de taliban in de bergen, maar dit ook nog eens deed zonder eerst met uw familie te overleggen is bijzonder vreemd en weinig logisch in de door u geschetste context. U verklaarde namelijk dat de taliban u herkenden toen ze u zagen, dat ze ook reeds op de hoogte waren van wie uw vader was en ze u expliciet waarschuwden om tegen niemand te zeggen wat u had gezien (NPO, p. 13-15). U schetste dan ook nog eens een hardhandige aanpak van de taliban, specifiek tegenover spionnen – ze sloegen u toen ze u zagen (NPO, p. 13-14) en ze onthoofden mensen die spioneren (NPO, p. 10) – doorheen het persoonlijk onderhoud. Deze harde aanpak van de taliban ten opzichte van mensen die hen tegenwerken wordt ook bevestigd door de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (EUAA rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>)). De vaststelling dat u in deze context direct de malik zou informeren over de activiteiten van de taliban is weinig plausibel. Het feit dat u dit deed zonder eerst te overleggen met uw familie strookt evenmin met deze context waaruit blijkt dat er zware consequenties verbonden zijn aan het verklikken van de taliban, maar valt evenmin te rijmen met de Afghaanse patriarchale context waarin jongeren vaak zelf weinig beslissingen nemen en vooral naar het oordeel van hun vader of andere mannelijke verantwoordelijken luisteren. Dit blijkt duidelijk uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (UK Border Agency - Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: unaccompanied children, October 2021, p. 14). Wanneer u werd gevraagd waarom u het risico nam om de taliban te verklikken, wetende dat ze wisten wie u was en wie uw vader was, kwam u niet verder dan te zeggen dat u uw eigen beslissingen niet kon beheersen op dat moment en dat u bang was voor uw dorp, gezin en de veiligheidsposten. Wanneer u dan werd gevraagd waarom u met niemand overlegde voordat u de malik inlichtte over wat u had gezien, herhaalde u opnieuw dat u bang was en dat u de malik als eerste tegenkwam (NPO, p. 16). Geen van beide verschoningen die u aanreikte konden uw risicovol gedrag echter verschonen, daar ze niet in verhouding staan tot de door u voorgehouden vrees en feiten.

Anderzijds legde u tegenstrijdige verklaringen af bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS over wie u precies inlichtte nadat u de taliban zag in de bergen. Bij de DVZ verklaarde u dat nadat u de taliban zag in de bergen, u terugkeerde naar uw dorp en daar niet alleen de malik inlichtte over de aanwezigheid van de taliban in de bergen, maar ook de imam van de moskee (Vragenlijst CGVS, d.d. 25/07/2022, vraagnr. 3.5). Dit strookt niet met uw verklaringen op het CGVS dat u enkel de malik inlichtte. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud immers expliciet gevraagd om te bevestigen dat u enkel de malik inlichtte en niemand anders. U reageerde stellig dat u het met niemand anders hebt gedeeld op dat moment (NPO, p. 15). Gelet op het feit dat het moment dat u de malik inlichtte over wat u had gezien in de bergen de oorzaak vormde van uw problemen met de taliban – de taliban verdachten u van spionage nadat u informatie over hen gedeeld had met de malik en toen u één of twee dagen voor uw vertrek een dreigbrief van de taliban ontving, zei uw vader dat u problemen had veroorzaakt voor uzelf doordat u had gepraat met de malik over de aanwezigheid van de taliban (NPO, p. 18) – en bijgevolg ook de hoofdreden voor uw vlucht uit Afghanistan (NPO, p. 11-12 & 18-19), kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u over dit moment éénduidige verklaringen zou afleggen doorheen de asielprocedure. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat u enkel de malik had vermeld bij de DVZ en niet de mullah van de moskee. U zei ook dat u het verslag van uw interview bij de DVZ niet liet

vertalen, dus dat u niks wist over de inhoud van het verslag (NPO, p. 21). Hiermee ontkende u de tegenstrijdigheid niet, doch ontkende deze louter. Deze vaststelling haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig onderuit.

Daarnaast legde u vage en tegenstrijdige verklaringen af over de twee dreigbrieven die u ontving van de taliban omwille van volgende drie redenen.

Ten eerste, uw verklaringen over de inhoud van de twee dreigbrieven waren bijzonder vraag en bijgevolg vertoonde u een pertinent gebrek aan kennis hieromtrent. U zei dat u in totaal twee dreigbrieven ontving van de taliban (NPO, p. 11). De eerste brief kwam één of twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 12). Hij werd 's nachts geleverd (NPO, p. 17). De tweede werd tien of vijftien dagen na uw vertrek naar uw familie gestuurd (NPO, p. 11). Voor het overige had u amper informatie over de dreigbrieven. Zo wist u dat één brief direct aan uw vader werd afgeleverd en één brief aan de moskee. U gaf echter aan dat u dit niet zeker wist en gaf toe dat dit slechts aannames waren (NPO, p. 17). U weet niet welke talibanleden de eerste brief afgaven (NPO, p. 17), wie de brief had ondertekend, welke datum erop stond, noch wist u wat erin stond geschreven (NPO, p. 18). U had evenmin informatie over wat er in de tweede dreigbrief stond (NPO, p. 19-20). Gelet op het feit dat beide dreigbrieven vervolgingsfeiten uitmaakten van de taliban in uw richting en dat uw vader besloot dat u moest vluchten na de eerste dreigbrief, is het uiterst frappant dat u zo weinig informatie had over de inhoud van de brieven, daar ze essentiële elementen van uw asielrelaas uitmaken. Deze vaststelling doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede waren uw verklaringen bij de DVZ over de twee dreigbrieven behept met een omissie en een tegenstrijdigheid ten opzichte van uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Bij de DVZ sprak u immers slechts over één dreigbrief die werd afgeleverd aan u en toen gaf u ook aan dat in de brief stond dat u had verteld aan de autoriteiten dat u de taliban had gezien in de bergen en dat uw vader u moest overdragen aan hen (Vragenlijst CGVS, d.d. 25/07/2022). Uw verklaring bij de DVZ dat u één dreigbrief ontving van de taliban en u derhalve hebt nagelaten de tweede brief te vermelden valt niet te rijmen met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat u twee dreigbrieven ontving. Uw verklaringen bij de DVZ over de inhoud van de dreigbrief stroken dan weer niet met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat u niks kon vertellen over de inhoud. Wanneer u met uw omissie over de tweede dreigbrief werd geconfronteerd, zei u dat u op dat moment niet op de hoogte was van documenten of bewijs en dat u pas later vroeg aan uw familie om documenten op te sturen (NPO, p. 21). Het interview bij de DVZ vond echter plaats op 25 juli 2022, terwijl u aangaf dat u ten laatste één of twee maanden na uw vertrek – wat plaatsvond rond de val van Kabul in augustus 2021 – door uw vader werd geïnformeerd over de tweede dreigbrief (NPO, p. 11). Het houdt derhalve geen steek dat u zei dat u op het moment van uw DVZ interview nog niet op de hoogte was van de tweede dreigbrief. Wanneer u met uw tegenstrijdige verklaringen over de inhoud van de eerste dreigbrief werd geconfronteerd, gaf u aan dat de tolk u er misschien verkeerd begrepen heeft (NPO, p. 21). Gezien het verschil tussen beide verklaringen echter beduidend is – bij de DVZ gaf u verklaringen over de inhoud van de brief en op het CGVS kon u hier geen enkele informatie over geven – is deze verklaring echter weinig aannemelijk. Derhalve ondermijnt deze vaststelling de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ten derde blijkt uit de vertaling van deze stukken dat de eerste dreigbrief van de taliban dateert van 16/01/1443, wat volgens de Westerse kalender overeenkomt met 25 augustus 2021. Dit stemt al niet overeen met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat u de eerste dreigbrief ontving één of twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, twee of drie dagen voor de val van Kabul (NPO, p. 6). Dit zou namelijk betekenen dat de eerste dreigbrief reeds eerder in augustus aan u zou moeten afgeleverd zijn. Uit de vertaling blijkt ook dat hierin staat vermeld dat u zou moeten deelnemen aan de jihad, samen met de taliban en er stond niks in vermeld over het gegeven dat u de malik of de overheid hebt geïnformeerd over de aanwezigheid van de taliban in de bergen. De inhoud van de eerste dreigbrief strookt derhalve niet met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat u niet wist wat erin stond en uw verklaringen bij de DVZ waaruit bleek dat u zich moest overgeven aan de taliban omdat u informatie had gedeeld met de overheid over de taliban. Dit relativeert de bewijskracht van de dreigbrieven, alsook de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent verder.

Verder legde u weinig coherente en tegenstrijdige verklaringen af over het tijds kader en de volgorde van het moment dat uw broer E. werd gedood enerzijds en het moment waarop uw andere broer J. en uw vader werden gedood anderzijds. Zo verklaarde u dat uw familie twee of drie maanden na de val van Kabul terug naar Pakistan verhuisde nadat u vertrokken was uit Afghanistan. Uw broers en uw vader werden gedood door de taliban toen ze nog in Afghanistan waren (NPO, p. 8), dus volgens uw verklaringen zou dit betekenen dat ze alle drie in het tijds kader van twee of drie maanden na de val van Kabul overleden. U bevestigde dit door later nogmaals te verklaren dat uw familie één, twee of drie maanden na de dood van uw vader naar Pakistan verhuisde (NPO, p. 20). U bevestigde dit nogmaals door te zeggen dat uw broer E. werd gedood in de drie maanden na de val van de overheid (NPO, p. 6) – u vertrok twee of drie dagen voor de val van Kabul

(NPO, p. 6) –, later specificieerde u dat dit in de maand na de val was (NPO, p. 7) en nog later verduidelijkte u dat het heel dichtbij de val was (NPO, p. 8). Vanaf dit punt begon u doorheen het persoonlijke onderhoud zeer incoherente verklaringen af te leggen over het tijds kader van de dood van E., J. en uw vader. U verklaarde bijvoorbeeld dat uw broer, J. eerder werd gedood dan E. en tevens dat hij samen met uw vader werd gedood (NPO, p. 7). Dit strookt echter niet met uw latere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat J. en uw vader na E. werden J. (NPO, p. 8). U legde voorts volatiele verklaringen af over het moment waarop u te weten kwam dat J. en uw vader waren gedood. Eerst zei u dat u pas te weten kwam dat J. was gedood na uw korte interview bij de DVZ – dat plaatsvond acht maanden na uw aankomst in België – (NPO, p. 7), dan zei u dat u hierover werd geïnformeerd vijf of zes maanden na de val van Kabul – wat overeenstemt met midden januari of februari 2022 – (NPO, p. 7), om direct erna te stellen dat u reeds een jaar of negen maanden in België – u kwam op 27 december 2021 toe in België – was op het moment dat u werd geïnformeerd over de dood van J. en uw vader (NPO, p. 7). U was dan ook nog eens tegenstrijdig over het tijds kader van de dood van J. en uw vader zelf. Zoals reeds vermeld werden zij volgens uw verklaringen gedood door de taliban in de twee of drie maanden na uw vertrek voor uw familie terug naar Pakistan verhuisde. Dit valt niet te rijmen met uw verklaringen bij de DVZ dat uw vader op het moment van het interview gewoon in Kunar verbleef en dat J. op dat moment vermist was in Iran (Verklaring DVZ, d.d. 25/07/2022, p. 7 & 9) aangezien u volgens uw eerdere verklaringen op het moment van uw DVZ interview reeds op de hoogte was van hun dood. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud dan werd gevraagd waarom u bij de DVZ had gesteld dat J. vermist was in Iran, zei u dat hij twee of drie maanden voor het DVZ interview in Iran was geweest en dat hij daar werd geslagen (NPO, p. 21). Dit zou echter betekenen dat hij in april of mei 2022 in Iran was, wat niet mogelijk is gelet op uw eerdere verklaringen dat hij binnen de twee of drie maanden na de val van Kabul in augustus 2021 werd gedood door de taliban. Wanneer u met deze vaststelling werd geconfronteerd, herhaalde u dat E. eerst werd gedood en dat J. later samen met uw vader werd gedood. Hiermee verklaarde u uw tegenstrijdige verklaringen niet, maar volhardde u louter in uw eerdere verklaringen. U beriep zich dan ook op uw geheugenproblemen die zouden ontstaan zijn na de dood van uw familieleden om te proberen verschonen waarom u zo incoherent vertelde over het tijds kader hierrond (NPO, p. 21). Zoals boven reeds vermeld stelden deze geheugen op blote beweringen in uw hoofd, daar u geen enkele documenten voorlegde om in eerste instantie uw geheugenproblemen te verklaren en in tweede instantie dat deze problemen dermate ernstig zouden zijn dat u niet op coherente en chronologische wijze kan vertellen over de vervolgingsfeiten gelinkt aan uw problemen met de taliban. Er kan derhalve redelijkerwijze van u worden verwacht dat u over dergelijke belangrijke elementen van uw asielrelaas – E., J. en uw vader werden gedood omwille van uw problemen met de taliban (NPO, p. 7) – op coherente wijze zou kunnen vertellen doorheen de asielprocedure. Het gegeven dat u dergelijke incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijds kader en de volgorde van de dood van E., J. en uw vader doet dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Deze vaststelling klemmt des te meer daar uw verklaringen bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dan ook nog eens tegenstrijdig waren specifiek wat betreft het tijds kader rond de dood van E. Bij de DVZ verklaarde u immers dat E. werd gedood drie maanden voor uw interview daar (Verklaring DVZ, d.d. 25/07/2022, p. 9), wat zou betekenen dat hij rond april 2022 werd gedood. Dit raakt kant nog wal, daar u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stellig verklaarde dat hij hoogstens een maand na de val van Kabul in augustus 2021 werd gedood. Opnieuw slaagde u er dus niet in om zonder tegenstrijdigheden te vertellen over de dood van E., terwijl dit wel van u kan worden verwacht omwille van het belang hiervan voor uw asielrelaas.

Tenslotte, u legde flagrant tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaats voor uw vlucht uit Afghanistan bij het Bureau MINTEH en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Tijdens uw minderjarigheidsinterview haalde u immers aan dat u vanuit Pakistan vertrok richting België, alsook dat uw laatste adres voor uw vlucht in Swat, uw dorp in Pakistan was (MINTEH-fiche, “description du trajet pour venir en Belgique” & “divers”). Dit strookt allesbehalve met uw verklaringen op het CGVS dat u wel in Pakistan geboren bent, doch dat u de laatste vier jaar voor uw vertrek in het dorp Tsaw in het district Nari van de provincie Kunar in Afghanistan verbleef, dat u daar verbleef tot aan uw vertrek (NPO, p. 3-4) en dat u uit Afghanistan bent vertrokken nadat uw incidenten met de taliban zich daar afspeelden (NPO, p. 12). Het verschil tussen uw verklaringen bij het bureau MINTEH en op het CGVS is dus beduidend. Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u tijdens uw minderjarigheidsinterview niet had gezegd dat u van Pakistan kwam en dat u daarentegen had uitgelegd dat u van Afghanistan kwam en dat al uw problemen en die van uw familie zich afspeelden in Afghanistan (NPO, p. 22). Hiermee verklaarde u de tegenstrijdige verklaringen niet, doch ontkende deze louter. Als gevolg van deze tegenstrijdige verklaringen geeft u geen zich op uw recente verblijfplaats voor uw vlucht uit Afghanistan, terwijl deze informatie van essentieel belang is bij het beoordelen van het risico dat u loopt bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Deze vaststelling ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. U legde uw taskara voor, maar deze zegt hoogstens iets over uw identiteit en dat staat niet ter

discussie. Uit de door u voorgelegde documenten blijkt derhalve geen link met de door u aangehaalde feiten en vrees. Wat betreft de twee dreigbrieven van de Taliban die u meehad, kan nog worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat in Afghanistan allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van deze documenten verder relativeert. Daarenboven, zoals boven reeds vermeld, stemde de inhoud van de vertaalde dreigbrieven niet overeen met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. U toonde tijdens het persoonlijk onderhoud dan ook nog eens een foto van J. nadat hij werd geslagen in Iran, doch deze foto vertoonde geen directe link met uw asielrelaas.

Er dient geconcludeerd te worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, §39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet

worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel

een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en

individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022.pdf, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in

Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud haalde uw advocaat namelijk aan dat u ondertussen gesetteld bent in Europa en dat dit als vijandig territorium wordt beschouwd door de taliban (NPO, p. 22). Hiermee haalde uw advocaat echter geen concrete elementen aan om te staven dat de taliban te weten zouden komen dat u in Europa bent geweest, noch dat ze daardoor zouden denken dat u vijandig tegenover hun cultuur in Afghanistan staat. Zelf liet u tijdens het persoonlijk onderhoud na om hier iets over te vermelden. Dit vormt dan ook een blote bewering. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat uit uw verklaringen doorheen het persoonlijk onderhoud geenszins blijkt dat u effectief ongelovig zou zijn geworden door uw verblijf in Europa. U bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De rechtspleging

De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikelen 48, 48/2, 48/3, en 48/4 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 1, A, 2, van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker volhardt in de waarachtigheid zijn verklaringen.

Aangaande het gegeven dat verzoeker de malik inlichtte, bevestigt hij dat hij het incident eerst aan de malik heeft verteld en daarna pas aan zijn vader. Echter is dit het gevolg van het feit dat verzoeker meteen na het incident naar de moskee is gegaan om te bidden en de malik hier toevallig ook was. Verzoeker vermeldde in het interview dat hij initieel niet kon beslissen wat te doen met de informatie rondom dit incident maar toen hij de malik ook in de moskee zag, besliste hij hem alles te vertellen. Het is begrijpelijk dat verzoeker in zo een angstvolle, bedreigende en paniekerige situatie een impulsieve beslissing nam om de veiligheid van zijn

dorp, dorpelingen en eigen familie te waarborgen. De malik wordt tenslotte beschouwd als een vertrouwenspersoon.

Verder is ook elke familie anders en het vertrouwen in de familiale banden kan per gezin aanzienlijk verschillen. Het argument waarbij de bestreden beslissing zich tevens baseert op landeninformatie is subjectief.

Wat zijn tegenstrijdige verklaringen betreft, stelt verzoeker dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een sociale assistent en dit verslag ook niet werd vertaald. Hij wist niet wat erin stond.

Aangaande de dreigbrieven, herhaalt verzoeker dat niemand deze dreigbrieven van de taliban kan lezen noch verstaan en zij hiervoor iemand raadplegen die geschoold is, zoals de malik. Verzoeker kan dus enkel meedelen hetgeen hem effectief is meegedeeld door zijn vader. Zijn vader was van mening dat verzoeker deze problemen had veroorzaakt doordat hij over het incident had gesproken. Het is dan ook begrijpelijk dat hij verzoeker dan ook geen verdere inhoudelijke informatie gaf.

Omtrent de inconsistente tijdsbepalingen vooropgesteld door verzoeker, herhaalt verzoeker dat hij met mentale problemen en zelfs geheugenverlies kampt sinds de dood van zijn vader en broer, waarvoor hij medicatie neemt.

Verzoeker wijst ook op de stress die gepaard gaat met het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker bevestigt voorts dat zowel zijn vader en broers vermoord zijn door de taliban.

Verzoeker heeft meermaals benadrukt dat hij geen goed contact had met zijn overgebleven familie. Als hij dan contact had was het vooral met zijn moeder of kleine broer, die vooral huilden aan de telefoon. Hiernaast benadrukte verzoeker ook dat hij geen exact tijds kader heeft gekregen van wanneer zijn broers en vader werden vermoord. Hij wist enkel dat ze alle drie zijn vermoord vanwege hem.

Wat diens verklaringen omtrent zijn vertrek betreft, meent verzoeker dat enige vastgestelde tegenstrijdigheden ongegrond en irrelevant zijn.

Het feit dat er bepaalde tegenstrijdigheden ingeslopen zijn in verzoekers asielrelaas, doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker verwijst naar onderzoek hieromtrent en wijst erop dat hij lijdt aan een ernstige depressie.

Verzoeker verwijst nog naar landeninformatie waaruit geldt dat er een verhoogd risico geldt voor bepaalde personen.

Vervolgens licht verzoeker het risico op gepercipieerde verwestering toe aan de hand van landeninformatie.

Verzoeker benadrukt dat hij Afghanistan in 2021 verliet en zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden. Hij luistert bovendien ook naar Westerse muziek. Verzoeker onderstreept de nood aan een toekomstgericht onderzoek.

Verder is verzoeker van mening dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

In ondergeschikte orde stelt verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Verzoeker wijst er op dat de socio-economische crisis, hongersnood en precaire humanitaire situatie wel degelijk is te wijten aan de taliban als actor en hij aldus in aanmerking komt voor bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Tot slot verwijst verzoeker naar landeninformatie waaruit zou moeten blijken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds precair is en hij aldus in aanmerking komt voor de bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 8 januari 2024 de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA COI “*Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;

- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolging daar het verklaarde gedrag van verzoeker geenszins aannemelijk is (i), hij gebrekkige verklaringen aflegde met betrekking tot de inhoud van de door hem neergelegde dreigbrieven (ii) en het geheel van zijn verklaringen doorlopen is van manifeste tegenstrijdigheden (iii).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het herhalen van reeds afgelegde verklaringen en het aanbrengen van vergoelijkningen.

Vooreerst overweegt de bestreden beslissing terecht het volgende:

“U haalde tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u met geheugenproblemen kampt sinds de dood van uw broers en vader (NPO, p. 12, 17, 19, 21 & 22) . Er dient echter te worden opgemerkt dat dit een blote bewering betreft. U legde geen documenten voor die konden bewijzen dat u geheugenproblemen had, laat staan dat deze dermate ernstig waren dat ze zouden kunnen verklaren waarom u bepaalde herinneringen over vervolgingsfeiten niet kon ophalen of op een coherentie manier zou kunnen weergeven. Daarnaast liet u na om deze problemen in het begin van het persoonlijk onderhoud spontaan aan te halen, daar u werd gevraagd of u zich goed genoeg voelde om het interview te doen en dit heeft u positief beantwoord (NPO, p. 3). Bovendien bleek uit het goede verloop van het interview niet dat deze geheugenproblemen van die mate waren dat steunmaatregelen zich opdrongen, aangezien u er weldegelijk in geslaagd bent de vragen te begrijpen, antwoorden te formuleren op deze vragen en herinneringen op te halen. Tenslotte moet ook worden opgemerkt dat er voldoende pauze werd voorzien om u de kans te geven om te rusten tijdens het persoonlijk onderhoud.”

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker dat hij aan geheugenproblemen zou lijden, doch blijft in gebreke om hiervan enige objectieve medische attestatie neer te leggen. Derhalve blijven de vaststellingen van de bestreden beslissing op dit punt onverminderd gehandhaafd.

Voorafgaand merkt de Raad op dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd. Verzoekers leeftijd en zijn al dan niet minderjarigheid betreft een relevant element voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming. Verzoeker verklaarde immers minderjarig te zijn bij zijn aankomst in België en op het moment van het leeftijdsonderzoek, maar dit bleek niet correct te zijn. In de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 31 januari 2022 blijkt echter dat diens leeftijd werd vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. De valse verklaring op dit punt is nefast voor verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers gedrag niet aannemelijk is en hij hierover bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde:

“Enerzijds is het weinig logisch dat u de malik inlichtte over de taliban zonder enig overleg met iemand anders. Voordat u de malik informeerde dat u de taliban had gezien in de bergen, hebt u met niemand overlegd (NPO, p. 9, 11, 12, 13, 14 & 15). Uw handelen waarbij u niet alleen de malik heb geïnformeerd over de activiteiten van de taliban in de bergen, maar dit ook nog eens deed zonder eerst met uw familie te overleggen is bijzonder vreemd en weinig logisch in de door u geschetste context. U verklaarde namelijk dat de taliban u herkenden toen ze u zagen, dat ze ook reeds op de hoogte waren van wie uw vader was en ze u expliciet waarschuwd om tegen niemand te zeggen wat u had gezien (NPO, p. 13-15). U schetste dan ook nog eens een hardhandige aanpak van de taliban, specifiek tegenover spionnen – ze sloegen u toen ze u zagen (NPO, p. 13-14) en ze onthoofden mensen die spioneren (NPO, p. 10) – doorheen het persoonlijk onderhoud. Deze harde aanpak van de taliban ten opzichte van mensen die hen tegenwerken wordt ook bevestigd door de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (EUAA rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>)). De vaststelling dat u in deze context direct de malik zou informeren over de activiteiten van de taliban is weinig plausibel. Het feit dat u dit deed zonder eerst te overleggen met uw familie strookt evenmin met deze context waaruit blijkt dat er zware consequenties verbonden zijn aan het verklikken van de taliban, maar valt evenmin te rijmen met de Afghaanse patriarchale context waarin jongeren vaak zelf weinig beslissingen nemen en vooral naar het oordeel van hun vader of andere mannelijke verantwoordelijken luisteren. Dit blijkt duidelijk uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (UK Border Agency - Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: unaccompanied children, October 2021, p. 14). Wanneer u werd gevraagd waarom u het risico nam om de taliban te verklikken, wetende dat ze wisten wie u was en wie uw vader was, kwam u niet verder dan te zeggen dat u uw eigen beslissingen niet kon beheersen op dat moment en dat u bang was voor uw dorp, gezin en de veiligheidsposten. Wanneer u dan werd gevraagd waarom u met niemand overlegde voordat u de malik inlichtte over wat u had gezien, herhaalde u opnieuw dat u bang was en dat u de malik als eerste tegenkwam (NPO, p. 16). Geen van beide verschoningen die u aanreikte konden uw risicovol gedrag echter verschonen, daar ze niet in verhouding staan tot de door u voorgehouden vrees en feiten.

Anderzijds legde u tegenstrijdige verklaringen af bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS over wie u precies inlichtte nadat u de taliban zag in de bergen. Bij de DVZ verklaarde u dat nadat u de taliban zag in de bergen, u terugkeerde naar uw dorp en daar niet alleen de malik inlichtte over de aanwezigheid van de taliban in de bergen, maar ook de imam van de moskee (Vragenlijst CGVS, d.d. 25/07/2022, vraagnr. 3.5). Dit strookt niet met uw verklaringen op het CGVS dat u enkel de malik inlichtte. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud immers expliciet gevraagd om te bevestigen dat u enkel de malik inlichtte en niemand anders. U reageerde stellig dat u het met niemand anders hebt gedeeld op dat moment (NPO, p. 15). Gelet op het feit dat het moment dat u de malik inlichtte over wat u had gezien in de bergen de oorzaak vormde van uw problemen met de taliban – de taliban verdachten u van spionage nadat u informatie over hen gedeeld had met de malik en toen u één of twee dagen voor uw vertrek een dreigbrief van de taliban ontving, zei uw vader dat u problemen had veroorzaakt voor uzelf doordat u had gepraat met de malik over de aanwezigheid van de taliban (NPO, p. 18) – en bijgevolg ook de hoofdrede voor uw vlucht uit Afghanistan (NPO, p. 11-12 & 18-19), kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u over dit moment éénduidige verklaringen zou afleggen doorheen de asielprocedure. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat u enkel de malik had vermeld bij de DVZ en niet de mullah van de moskee. U zei ook dat u het verslag van uw interview bij de DVZ niet liet vertalen, dus dat u niks wist over de inhoud van het verslag (NPO, p. 21). Hiermee ontkende u de tegenstrijdigheid niet, doch ontkende deze louter. Deze vaststelling haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig onderuit.”

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van zijn verklaringen en het vergoelijken van zijn ongeloofwaardige gedrag. Zulks verweer doet echter geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij hij echter geheel in gebreke blijft.

Verder stelt verzoeker dat de commissaris-generaal er een subjectieve argumentatie op nahoudt, doch toont hij met zijn algemene en vage kritiek in het verzoekschrift niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden, noch dat er sprake is van enige vooringenomenheid in zijn hoofde.

Wat zijn tegenstrijdige verklaringen betreft, schaaft verzoeker zich achter zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en verwijst hij naar het gegeven dat het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd vertaald en er geen sociale assistent aanwezig was. Verzoeker toont echter niet aan hoe de bijstand van een sociale assistent een weerslag zou kunnen gehad hebben op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers verklaringen werden verder weldegelijk aan hem voorgelezen in het Pashtoe en hij heeft deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (DVZ-verklaring en CGVS-vragenlijst, stuk 5). Verzoeker biedt aldus geen afdoende verklaring voor zijn tegenstrijdige verklaringen.

Voorts oordeelt de bestreden beslissing terecht dat verzoeker gebrekkige verklaringen aflegde aangaande de door hem neergelegde dreigbrieven:

“Ten eerste, uw verklaringen over de inhoud van de twee dreigbrieven waren bijzonder vraag en bijgevolg vertoonde u een pertinent gebrek aan kennis hieromtrent. U zei dat u in totaal twee dreigbrieven ontving van de taliban (NPO, p. 11). De eerste brief kwam één of twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 12). Hij werd 's nachts geleverd (NPO, p. 17). De tweede werd tien of vijftien dagen na uw vertrek naar uw familie gestuurd (NPO, p. 11). Voor het overige had u amper informatie over de dreigbrieven. Zo wist u dat één brief direct aan uw vader werd afgeleverd en één brief aan de moskee. U gaf echter aan dat u dit niet zeker wist en gaf toe dat dit slechts aannames waren (NPO, p. 17). U weet niet welke talibanleden de eerste brief afgaven (NPO, p. 17), wie de brief had ondertekend, welke datum erop stond, noch wist u wat erin stond geschreven (NPO, p. 18). U had evenmin informatie over wat er in de tweede dreigbrief stond (NPO, p. 19-20). Gelet op het feit dat beide dreigbrieven vervolgingsfeiten uitmaakten van de taliban in uw richting en dat uw vader besloot dat u moest vluchten na de eerste dreigbrief, is het uiterst frappant dat u zo weinig informatie had over de inhoud van de brieven, daar ze essentiële elementen van uw asielrelaas uitmaken. Deze vaststelling doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede waren uw verklaringen bij de DVZ over de twee dreigbrieven behept met een omissie en een tegenstrijdigheid ten opzichte van uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Bij de DVZ sprak u immers slechts over één dreigbrief die werd afgeleverd aan u en toen gaf u ook aan dat in de brief stond dat u had verteld aan de autoriteiten dat u de taliban had gezien in de bergen en dat uw vader u moest overdragen aan hen (Vragenlijst CGVS, d.d. 25/07/2022). Uw verklaring bij de DVZ dat u één dreigbrief ontving van de taliban en u derhalve hebt nagelaten de tweede brief te vermelden valt niet te rijmen met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat u twee dreigbrieven ontving. Uw verklaringen bij de DVZ over de inhoud van de dreigbrief stroken dan weer niet met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat u niks kon vertellen over de inhoud. Wanneer u met uw omissie over de tweede dreigbrief werd geconfronteerd, zei u dat u op dat moment niet op de hoogte was van documenten of bewijs en dat u pas later vroeg aan uw familie om documenten op te sturen (NPO, p. 21). Het interview bij de DVZ vond echter plaats op 25 juli 2022, terwijl u aangaf dat u ten laatste één of twee maanden na uw vertrek – wat plaatsvond rond de val van Kabul in augustus 2021 – door uw vader werd geïnformeerd over de tweede dreigbrief (NPO, p. 11). Het houdt derhalve geen steek dat u zei dat u op het moment van uw DVZ interview nog niet op de hoogte was van de tweede dreigbrief. Wanneer u met uw tegenstrijdige verklaringen over de inhoud van de eerste dreigbrief werd geconfronteerd, gaf u aan dat de tolk u er misschien verkeerd begrepen heeft (NPO, p. 21). Gezien het verschil tussen beide verklaringen echter beduidend is – bij de DVZ gaf u verklaringen over de inhoud van de brief en op het CGVS kon u hier geen enkele informatie over geven – is deze verklaring echter weinig aannemelijk. Derhalve ondermijnt deze vaststelling de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ten derde blijkt uit de vertaling van deze stukken dat de eerste dreigbrief van de taliban dateert van 16/01/1443, wat volgens de Westerse kalender overeenkomt met 25 augustus 2021. Dit stemt al niet overeen met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat u de eerste dreigbrief ontving één of twee dagen voor uw vertrek uit Afghanistan, twee of drie dagen voor de val van Kabul (NPO, p. 6). Dit zou namelijk betekenen dat de eerste dreigbrief reeds eerder in augustus aan u zou moeten afgeleverd zijn. Uit de

vertaling blijkt ook dat hierin staat vermeld dat u zou moeten deelnemen aan de jihad, samen met de taliban en er stond niks in vermeld over het gegeven dat u de malik of de overheid hebt geïnformeerd over de aanwezigheid van de taliban in de bergen. De inhoud van de eerste dreigbrief strookt derhalve niet met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat u niet wist wat erin stond en uw verklaringen bij de DVZ waaruit bleek dat u zich moest overgeven aan de taliban omdat u informatie had gedeeld met de overheid over de taliban. Dit relativeert de bewijskracht van de dreigbrieven, alsook de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent verder.”

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift zijn beperkte kennis te verschonen door te stellen dat zijn vader hem niet afdoende informeerde omtrent de inhoud van de dreigbrieven. Van een verzoeker om internationale bescherming kan evenwel worden verwacht dat hij zich ten volste informeert over de elementen die centraal staan in zijn asielrelaas en alsook van groot persoonlijk belang zijn. Dat verzoeker op geen enkel moment verdere informatie trachtte te verschaffen over de inhoud van deze dreigbrieven, op welke manier dan ook, doet geheel afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Wat diens tegenstrijdige verklaringen betreft, wijst verzoeker vooreerst op het bestaan van geheugenproblemen in zijn hoofde. Dienaangaande verwijst de Raad naar de hoger gedane vaststellingen waaruit volgt dat verzoekers beweerde geheugenproblemen geenszins zijn aangetoond en aldus geen afbreuk kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Ter volledigheid merkt de Raad op dat waar verzoeker wijst op de invloed van trauma's op zijn herinneringen, hij geen bewijs bijbrengt van enige trauma's in zijn hoofde, laat staan dat dergelijke trauma's een verklaring zouden vormen voor zijn lacunaire kennis.

Verzoeker verwijst ook naar de zwaarwichtigheid van het persoonlijk onderhoud, hetgeen tot inconsistenties zou kunnen leiden. Los van de vaststelling dat ieder persoonlijk onderhoud gepaard kan gaan met enige mate van stress of vermoeidheid, mag van verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij in staat is om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot gebeurtenissen die de essentie van zijn relaas uitmaken en de directe aanleiding gevormd hebben voor het vertrek uit zijn land van herkomst, in elke fase van de procedure. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit niet het geval.

Waar verzoeker nog insinueert op vertaalproblemen tijdens het persoonlijk onderhoud, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker zowel bij aanvang als op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij de tolk goed begreep (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2, 22). Bovendien heeft verzoeker tijdens dit persoonlijk onderhoud op geen enkel moment zelf gemeld dat hij zich omwille van vertaalproblemen niet op zijn gemak voelde, geen vlot gesprek kon hebben of moeilijker kon vertellen. Dit betreffen loutere beweringen in hoofde van verzoeker.

Vervolgens merkt de bestreden beslissing op pertinente wijze op dat verzoeker gebrekkige verklaringen aflegde aangaande zijn broers:

“Verder legde u weinig coherente en tegenstrijdige verklaringen af over het tijds kader en de volgorde van het moment dat uw broer E. werd gedood enerzijds en het moment waarop uw andere broer J. en uw vader werden gedood anderzijds. Zo verklaarde u dat uw familie twee of drie maanden na de val van Kabul terug naar Pakistan verhuisde nadat u vertrokken was uit Afghanistan. Uw broers en uw vader werden gedood door de taliban toen ze nog in Afghanistan waren (NPO, p. 8), dus volgens uw verklaringen zou dit betekenen dat ze alle drie in het tijds kader van twee of drie maanden na de val van Kabul overleden. U bevestigde dit door later nogmaals te verklaren dat uw familie één, twee of drie maanden na de dood van uw vader naar Pakistan verhuisde (NPO, p. 20). U bevestigde dit nogmaals door te zeggen dat uw broer E. werd gedood in de drie maanden na de val van de overheid (NPO, p. 6) – u vertrok twee of drie dagen voor de val van Kabul (NPO, p. 6) –, later specificeerde u dat dit in de maand na de val was (NPO, p. 7) en nog later verduidelijkte u dat het heel dichtbij de val was (NPO, p. 8). Vanaf dit punt begon u doorheen het persoonlijke onderhoud zeer incoherente verklaringen af te leggen over het tijds kader van de dood van E., J. en uw vader. U verklaarde bijvoorbeeld dat uw broer, J. eerder werd gedood dan E. en tevens dat hij samen met uw vader werd gedood (NPO, p. 7). Dit strookt echter niet met uw latere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat J. en uw vader na E. werden gedood (NPO, p. 8). U legde voorts volatiele verklaringen af over het moment waarop u te weten kwam dat J. en uw vader waren gedood. Eerst zei u dat u pas te weten kwam dat J. was gedood na uw korte interview bij de DVZ – dat plaatsvond acht maanden na uw aankomst in België – (NPO, p. 7), dan zei u dat u hierover werd geïnformeerd vijf of zes maanden na de val van Kabul – wat overeenstemt met midden januari of februari 2022 – (NPO, p. 7), om direct erna te stellen dat u reeds een jaar of negen maanden in België – u kwam op 27 december 2021 toe in België – was op het moment dat u werd geïnformeerd over de dood van J. en uw vader (NPO, p. 7). U was dan ook nog eens tegenstrijdig over het tijds kader van de dood van J. en uw vader zelf. Zoals reeds vermeld werden zij volgens uw verklaringen gedood door de taliban in de twee of drie maanden na uw vertrek voor uw familie terug naar Pakistan

verhuisde. Dit valt niet te rijmen met uw verklaringen bij de DVZ dat uw vader op het moment van het interview gewoon in Kunar verbleef en dat J. op dat moment vermist was in Iran (Verklaring DVZ, d.d. 25/07/2022, p. 7 & 9) aangezien u volgens uw eerdere verklaringen op het moment van uw DVZ interview reeds op de hoogte was van hun dood. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud dan werd gevraagd waarom u bij de DVZ had gesteld dat J. vermist was in Iran, zei u dat hij twee of drie maanden voor het DVZ interview in Iran was geweest en dat hij daar werd geslagen (NPO, p. 21). Dit zou echter betekenen dat hij in april of mei 2022 in Iran was, wat niet mogelijk is gelet op uw eerdere verklaringen dat hij binnen de twee of drie maanden na de val van Kabul in augustus 2021 werd gedood door de taliban. Wanneer u met deze vaststelling werd geconfronteerd, herhaalde u dat E. eerst werd gedood en dat J. later samen met uw vader werd gedood. Hiermee verklaarde u uw tegenstrijdige verklaringen niet, maar volhardde u louter in uw eerdere verklaringen. U beriep zich dan ook op uw geheugenproblemen die zouden ontstaan zijn na de dood van uw familieleden om te proberen verschonen waarom u zo incoherent vertelde over het tijds kader hierrond (NPO, p. 21). Zoals boven reeds vermeld stoelen deze geheugen op blote beweringen in uw hoofde, daar u geen enkele documenten voorlegde om in eerste instantie uw geheugenproblemen te verklaren en in tweede instantie dat deze problemen dermate ernstig zouden zijn dat u niet op coherente en chronologische wijze kan vertellen over de vervolgingsfeiten gelinkt aan uw problemen met de taliban. Er kan derhalve redelijkerwijze van u worden verwacht dat u over dergelijke belangrijke elementen van uw asielrelaas – E., J. en uw vader werden gedood omwille van uw problemen met de taliban (NPO, p. 7) – op coherente wijze zou kunnen vertellen doorheen de asielprocedure. Het gegeven dat u dergelijke incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijds kader en de volgorde van de dood van E., J. en uw vader doet dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Deze vaststelling klemmt des te meer daar uw verklaringen bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dan ook nog eens tegenstrijdig waren specifiek wat betreft het tijds kader rond de dood van E.. Bij de DVZ verklaarde u immers dat E. werd gedood drie maanden voor uw interview daar (Verklaring DVZ, d.d. 25/07/2022, p. 9), wat zou betekenen dat hij rond april 2022 werd gedood. Dit raakt kant nog wal, daar u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS stellig verklaarde dat hij hoogstens een maand na de val van Kabul in augustus 2021 werd gedood. Opnieuw slaagde u er dus niet in om zonder tegenstrijdigheden te vertellen over de dood van E., terwijl dit wel van u kan worden verwacht omwille van het belang hiervan voor uw asielrelaas.”

Waar verzoeker opnieuw gewag maakt van geheugenproblemen en moeilijkheden tijdens het persoonlijk onderhoud, verwijst de Raad naar de eerdere gedane vaststellingen hieromtrent alsook naar de motieven van de bestreden beslissing.

Overigens stellen verzoekers aangevoerde vergoelijkningen de motieven van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht. Noch verzoekers vermeende beperkte contact met zijn familieleden, noch het ontbreken van specifieke data kunnen verzoekers incoherente en tegenstrijdige verklaringen verschonen.

Tot slot overweegt de bestreden beslissing op pertinente wijze dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen over zijn verblijfplaats afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid:

“Tenslotte, u legde flagrant tegenstrijdige verklaringen af over uw verblijfplaats voor uw vlucht uit Afghanistan bij het Bureau MINTEH en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Tijdens uw minderjarigheidsinterview haalde u immers aan dat u vanuit Pakistan vertrok richting België, alsook dat uw laatste adres voor uw vlucht in Swat, uw dorp in Pakistan was (MINTEH-fiche, “description du trajet pour venir en Belgique” & “divers”).

Dit strookt allesbehalve met uw verklaringen op het CGVS dat u wel in Pakistan geboren bent, doch dat u de laatste vier jaar voor uw vertrek in het dorp Tsaw in het district Nari van de provincie Kunar in Afghanistan verbleef, dat u daar verbleef tot aan uw vertrek (NPO, p. 3-4) en dat u uit Afghanistan bent vertrokken nadat uw incidenten met de taliban zich daar afspeelden (NPO, p. 12). Het verschil tussen uw verklaringen bij het bureau MINTEH en op het CGVS is dus beduidend. Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u tijdens uw minderjarigheidsinterview niet had gezegd dat u van Pakistan kwam en dat u daarentegen had uitgelegd dat u van Afghanistan kwam en dat al uw problemen en die van uw familie zich afspeelden in Afghanistan (NPO, p. 22). Hiermee verklaarde u de tegenstrijdige verklaringen niet, doch ontkende deze louter. Als gevolg van deze tegenstrijdige verklaringen geeft u geen zich op uw recente verblijfplaats voor uw vlucht uit Afghanistan, terwijl deze informatie van essentieel belang is bij het beoordelen van het risico dat u loopt bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Deze vaststelling ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoekers verweer dat deze vastgestelde tegenstrijdigheden irrelevant zijn voor de beoordeling van zijn algehele geloofwaardigheid is niet dienstig. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen

te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Dat verzoeker geen coherent beeld schetst van zijn verblijfplaatsen geeft aldus blijk van een gebrek aan medewerking en doet wel degelijk afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Overigens is het onderhavig motief wel degelijk gegrond. Verzoeker kan hieraan geen afbreuk doen door zich louter te scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen zonder, elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn. Zulks verweer volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Verzoeker stelt vervolgens dat de aanwezigheid van tegenstrijdigheden in zijn asielrelaas geen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan en verwijst naar onderzoek hieromtrent. Zulks algemeen betoog volstaat echter niet om op enerlei wijze afbreuk te doen aan de omstandige en pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Nog wijst verzoeker op het bestaan van een depressie in zijn hoofde, doch laat na hiervan enig bewijs te leveren of dit op enige wijze te verbinden aan het bestaan van een vrees in zijn hoofde.

Evenmin kan het aanhalen van algemene landeninformatie omtrent vervolging in Afghanistan volstaan om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees vast te stellen.

Waar verzoeker verder nog verwijst eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*” januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat “*zina* betreft”— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding

gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders.

Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport *"Afghanistan Country Focus"* van december 2023 blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij Afghanistan in 2021 verliet, zich Westers kleedt en naar Westerse muziek luistert.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker sinds december 2021 in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Wat verzoekers kleding- en muzieksmaak betreft, merkt de Raad op dat zulke oppervlakkigheden bezwaarlijk duiden op een internalisering van Westerse waarden en normen. Verzoeker reikt verder geen andere elementen aan waaruit enige verwestering blijkt.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”*

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP